

vel bőséggel, nyujts feléje védő kart ha küzd ellenséggel . . ."

R. S.

Hatvanezer tojást vásárol a szegedi közélélmzési üzem.

(Saját tudósítónktól.) Most ismét egy elsőrendű fontosságú élelmicikkről lesz szó. Az elmondottak során kiderül majd hogy csinálnak karriert egyes szükségleti cikkek. Ez alkalommal a tojásról szólunk; a tojásról, amelyet e sorok inkognitóban rejtőző írója még abból az időből ismer, amikor egyike volt a legolcsóbb és így legnépszerűbb élelmicikkeknek. Egy hatos volt egy tucat tojás ára. Békésben is, Bilharban is, de még Csongrád-megyében is. Igaz viszont, hogy ekkor egy tizes számmal kevesebb szerepelt a naptári évek megjelölésénél, mint ma, 1917-ben.

Azóta . . . azóta a tojás karriert csinált. Egy kicsit kisebbet ugyan, mint alakrokona: a citrom: amelynek ma kettő korona darabja, viszont nem szabad elfelejteni, hogy ennek a sárgahéjú jószágának a gyűlölt Itáliában van a hazája, míg a tyukok, akik tudvalevőleg östermelei a tojásnak, a háboru ellenére is tojnak és nemcsak Itáliában, hanem — például — Szegeden is.

Hogy a karrierje fáj nekünk, békés polgároknak, természetes. Még eddig minden élelmicik karrierje a mi zsebünk amugy is csekély és megfoghatatlan tartalmát apasztotta olyan rohamos mértékben, amilyen rohamos mértékű volt ez a karrier és joggal szorult ökölbé a kezünk, ha arról hallunk, hogy itt és itt újabb merénylet készül zsebünkön át a gyomrunk ellen. Mert most már minden ár-emelkedés a gyomrunkra megy, mintán nem tudjuk az előírt árat megfizetni többé.

A tojás piaci ára a legutóbbi hetekben tudvalevőleg 36—44 fillér között váltakozott. Akiknek inkább hajlik a nyakuk és zsebük a megalkuváshoz, megállapodtak és megnyugodtak abban, hogy negyven fillér egy darab tojás és az így is fog maradni. Ám ennek a cikknek elolvasása után be kell látniuk, hogy csalódtak. Keservesen és csúnyán csalódtak, mert ez az ár egyáltalán nem az utolsó ár és valószínű, hogy a tényleg a tojás ára az egy koronát

is megközelíti, sőt, ha jól megy, még el is hagyja. Erről gondoskodnak a termelők és a nagyvállalkozók. Maga az eset amelynek kapcsán mindezt szótartottuk, a következő:

Egyik szegedi kereskedő cég tulajdonosa néhány nap előtt megjelent Balogh Károly tanácsosnál, a közélélmzési üzem vezetőjénél, akinek ajánlatot tett hatvanezer darab tojás szállítására.

— És mibe kerülne ez a tojás? — kérdezte Balogh Károly.

— Ötven fillérért szállítanám a tojás darabját a városnak — mondta a kereskedő.

A közélélmzési üzem vezetője felszottant:

— Hogyan, hiszen most negyven fillér sincs darabja!

A vállalkozó mosolygott.

— Kérem tanácsos ur, a helyzet teljes egészében a következő: Nekem — ha megbízást kapok a szállításra — össze kell szednem a tojást. Ezt csak ügynökök utján tudom megtenni. Az ügynököket pedig meg kell fizetnem. Ezenkívül a tojás nagyon törekeny valami, vállalom kell tehát a rizikót is. De ez még mind kevés. A tojást a város eltenné télre, amikor bizonyára jóval drágább lesz még ötven fillérrel is, de, hogy a romlás ellen biztosítva legyen, konzerváltatnom is kell. Mindezt hajlandó vagyok én magamra vállalni. A tojást a legbiztosabb csomagolásban a törésért való felelősség mellett, konzerválva szállítanám a városnak ötven fillérért darabonként. Bizonyos, hogy a téli hónapok alatt fölmegy majd a tojás ára, még pedig nagyon erősen s akkor a város abban a helyzetben lesz, hogy amellet, hogy enyhít az akkor következő tojáshiányon, még sokkal olcsóbban adhatná a rendes piaci árnál.

. . . . Az úgy a közélélmzési tanács elé került amely arra az álláspontra helyezkedett, hogy a tárgyalást nem szabad megszakítani és szükség esetén a szerződést is megkötöheti Balogh Károly a szállításra. Különösen Szász Ernő kívánta a tojás megvásárlását, amely bizonyos, hogy nagyon olcsó lesz a téli árakhoz viszonyítva s ezenfelül megszünteti a tojáshiányt is.

Bár fogcsikorgató haraggal, de meg kell állapítanunk, igaza van s Balogh Károlynak is igaza lesz, ha megkötöti a szerződést a hatvanezer darab tojás szállítására. Egyet azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni a szerző-

dés megkötésénél és pedig: ki kell kötni, hogy a tojást nem szabad Szeged környékén összevásároltatni a vállalkozónak. Mert, ha egyszer ilyen nagy lesz a kereslet, az élelmes tanyaiak nem fogják bevárni a tyukok sztrájkjának idejét és már most fölemelik a tojás árát, ezenkívül pedig a tél helyett most nem lesz majd tojásunk, ha összevásárolják előttünk. És ennek semmi értelme sem lenne.

Vegyük tehát tudomásul, jámbor szegedi polgártársak, hogy lesz még egy korona is a tojás ára. Egy-egy darabot vásárolhatunk a várostól is, ötven, vagy ötvenkét fillérért s csak a többi kell majd méregdrága áron honorálnunk. Vegyük tehát tudomásul, hogy drága lesz a tojás és így drágul, a vállalkozók és termelők közös érdekkapcsolódásával.

SZINHÁZ MŰVÉSZET

0000

A Korzó-mozi keddi hangversenye. A

Korzó-mozi ezidei, a vidéki városok nivóján felülálló koncertjeinek és operaelőadásainak során, e héten kedden a budapesti Operaház szerepel két egy felvonásos operával: A Nürnbergi babával és Susanne titkával. Mindkét darabban az operaház elsőrendű erői lépnek fel: Sainsen Mária, a kifünő operaénekesnő, Pusztay Sándor, Kertész Ödön és Hegedüs Ferenc, valamennyien az Operaház tagjai. Ugy a bájos két kis opera, mint a szereplő művészek a keddi estét igazi eseményé teszik városunk zenei életében. Az előadás két teljes órát vesz igénybe és jó időben a Korzó-mozi nyári helyiségében lesz megtartva. Helyárak 5, 4, 2 és 1 korona.

A színház háziszabályzata. A tanács

szombati ülésén dr. Szalay József indítványozta, hogy a színház háziszabályzatát, amely 35 év előtt készült és azóta már elavult, a mai kornak megfelelőleg módosítsák. A tanács kiadta az ügyet a színügyi bizottságnak.

re így meg akarta nyitni a szívét és mélyen elpirult. Kallós tetette, hogy nem hallotta meg a félbehagyott mondatot; kedves udvariassággal szólt:

— Látja, kicsi Manci, én sohasem várokozhatnám, de szívesen várnék magára órák-hosszat is. Hanem a férfiak nem egyformák, ugy-e?

Manci: (Meglepetéssel, csudálkozva). Honnan tudja a nevemet?

Kallós: Ugy néz ki, hogy nem is hívhatják másképp . . .

Manci: Maga nagy kujon lehet.

Kallós: Ki tudja? Egy kicsit ismerem a nőket, ennyi az egész. (Melegen.) De higgye el, sokkal jobban szeretném, ha kevésbé volnék járatos ebben a tudományban és most lenne egy, aki megsimítja néha a homlokom.

Manci: Nagyon egyedül van?

Kallós: Nagyon. Ezen a kerek világon, senkim nincsen!

Manci: Ez így nagyon szomorú lehet . . .

Kallós: (Szívvel keserűn). Az. Szomorú. Sokkal szomorúbb, mint hinné az ember. Most, ha egyszer, először életemben, úgy istenigazában, érzem nagy egyedülvalóságot, mindent szívesen odaadnék cserébe egy kis szeretetért.

Manci: Gazdag?

Kallós: Nem tudom. Vagyonom van, azt mondják: milliók. Mégis szegényebbnek érzem magam a koldusoknál.

Manci: (Sóhaj). Ha vagyona van; mindene van.

Kallós: Szeretne gazdag lenni?

Manci: Istenem, az olyan jó lehet. Nem kell szűkölködni, nyomorogni. Amit megóhajt az ember, mindent elérhet.

— Gondolja? — kérdi Kallós és egyszerre valami nagyon furesa, örömmel, reménykedéssel, lemondással vegyes szomorúságot érez. Pillanatig meredten bámul maga elé és elgondolja: itt van a lány; milyen szép, milyen csinos; az arca, mint az angyaloké; tiszta és becsületes. És szegény és, hogy sóvárog a gazdagság után, amelyben ő annyira szegényen érzi magát! Nem lenne-e a kétőjük életének legjobb megoldása, ha most megkérné a lányt; jöjjön el vele, legyen a felesége és egyszerre lesz palotája, címe, selyme és nem is kell érte, csak egy kis szeretetet adnia, talán még azt sem sok ideig. Föl-sóhajt és nyomban utána beszélni kezd hirtelen elhatározással; a hangja olyan lágy, meleg, mint az őszi verőfény.

Kallós: Látja, kicsi Mancika, az élet is produkál néha olyan helyzetet, amilyeneket a mesékben olvasott. Csak kívánnia kell a gazdagságot és eléje áll a jó öreg tündérkirály, aki készséges örömmel teljesíti kívánságát. Egy szóval kell mondania és máris mindene megvan, amit csak kíván: lova, hintója, palotája, aranyos szobái. Nézze, Mancika, én világeletemben külön voltam és nem bántam meg sohasem, bármit tettem is; bizonyos, hogy ezt sem fogom. Jöjjön el hozzám, legyen a feleségem és mindenem a magáé, amim csak van. No, nézze, ne szóljon

könnyelműen, ne védekezzék és ne higgye, hogy megőrültem. Igaz, hogy én semmit nem tudok magáról, nem láttam sohasem, azt sem tudom, hogy hívják, csak az az egy bizonyos, hogy jó, nagyon. Ezt megmondta az emberismeretem és nekem elég is ennyi. Ha eljönne is velem, nem kívánnék, sokat magától, csak egy nagyon, nagyon kicsi melegséget, hogy lehajthassam a fejem az ölébe néhanap, és, hogy szeretettel szóljon hozzám, ha már nagyon fáj az én öreg, nagyon elnyűtt szívem . . . Egy kis napfény kellene csak, ezt talán mégis megérdemelném. És, ha kimondta az igent, ez a tárca máris a magáé; tessék; parancsoljon; nézze meg, mi van benne? És aztán megyünk azonnal haza, magukhoz és holnap már esküszünk is és megyünk, ahová akarja és teszem azt, amit maga akar . . . Nos, most válasszon.

(Manci elfuló lélekzettel, bámulva hallgatja Kallós szavait. Előbb egy kissé meg is ijed, de — ahogy látja, hogy a férfi teljesen nyugodt — elmúlik az ijedtsége és mohó öröm gyul ki a szívében; nagynak, erősnek, boldognak érzi magát. Amikor átveszi Kallóstól a tárcát, reszkető kezekkel bontja ki és szinte beleszédül a sohasem látott nagy bankók nagy tömegébe, de aztán elmúlik ez is. Most Kallós felé fordul a figyelme, olyan őszintén, szívből sajnálja; úgy érzi, hogy kötelessége lenne vele menni. És káprázatos aranyhegyek alakjában feltündöklök előtte a gazdagság boldogsága is; autók és termes-